

Udtalelse om, hvad man kunde lære af de Tal, Ministeren har meddelt. Jeg fastholder ogsaa min. Jeg har ikke villet rette nogen Bebrejdelse mod den højtærede Minister, fordi jeg ikke tidlig i Formiddags kunde faa Oplysningerne eller Statistisk Departements Skrivelse i Bureauet. Jeg forstaaer udmærket godt, at den højtærede Minister vilde afvente, om der blev nedsat Udvalg. Jeg har blot gjort opmærksom paa den Kendsgerning, at jeg ikke har haft Oplysningerne og ikke har kunnet faa dem, og at jeg, fordi jeg ikke havde disse Tal, var nødt til at holde mig til det, den højtærede Minister her har oplyst. Den højtærede Minister fastholder, som sagt, at han har gjort en rigtig Brug af Tallene, idet han mener, at det herigennem er bevist, at Landkommunerne ikke har kunnet gøre Brug af de store Midler, der erstilledet til Raadighed, medens derimod de store Kommuner har kunnet bruge dem. Jeg forstaaer ikke rigtig og har aldrig forstaaet dette, at Landkommunerne ikke har kunnet bruge de store Midler, der blev stillet til Raadighed. Hvis der i Kommunerne var Trang til at bruge mere, end der er blevet brugt, saa synes jeg ikke, der havde været noget til Hinder derfor, saa meget mindre som de altsaa har vidst, at de kunde faa refunderet $\frac{2}{3}$ af et meget større Beløb end det, de har anvendt. Men naar Ministeren i Dag taler og tidligere har talt om dette Spørgsmaal, som jeg for øvrigt ikke skal komme dybere ind paa, har man stadig faaet den Opfattelse, at Ministeren mener, at det gælder om at faa saa mange Penge som muligt anvendt ude i Kommunerne, medens vi fra vor Side — det skal jeg ærligt erkende — mener, at hvad det gælder om, er, at de Penge, der bliver anvendt i Kommunerne, bliver anvendt saaledes, at de virkelig kommer de mindre velstillede til gode. Det er Forskellen i vor Opfattelse; og jeg har ikke det mindste imod — som Ministeren ogsaa i Dag antydede — at vi kommer ud til Vælgerne med de to Standpunkter.

I øvrigt er det ikke uden Interesse at lægge Mærke til den, jeg kunde fristes til at sige, Forskydning, der, saa vidt jeg kan skønne, er foregaaet ogsaa i Ministerens Opfattelse af Dyrtidsforanstaltningerne, siden Ministeren første Gang forelagde Forslag for Rigsdagen om kommunale Dyrtids-

foranstaltninger. Uden at komme dybere ind paa Sagen maa jeg maaske med den højtærede Formands Billigelse citere nogle faa Linier af Bemærkningerne til det Dyrtidslovsforslag, der blev fremsat kort før Juleferien i Samlingen 1915—16, og som blev den første Dyrtidslov, den af 22. December 1915. Der gøres i Bemærkningerne til dette Lovforslag opmærksom paa, at man anser det for nødvendigt, at der udover de Statsforanstaltninger, som der er truffet, af Kommunerne træffes Foranstaltninger til at hjælpe den Del af Befolkningen, der kun har smaa Indtægter til Raadighed. Det hedder, at „ved sin Langvarighed har Dyrtiden for store Dele af Befolkningens Vedkommende svækket den Modstandskraft, som var til Stede inden Verdenskrigens Udbrud, og hvis ikke alvorlig Nød skal indtræde i den fattigste Befolkning, og store Dele af den Befolkning, som kun har smaa Indtægter til Raadighed, skal rammes af Underernæring, vil det være nødvendigt, at de hidtil trufne Statsforanstaltninger til Hjemmemarkedets Forsyning og Prisernes Regulering suppleres med Foranstaltninger, der kan afværge saadanne Følger af den uundgaaelige Dyrtid“. Dernæst udvikles det i Overensstemmelse med, hvad Ministeren udtalte ved Lovforslagets Fremsættelse, at medens der er visse Opgaver, som man mener, Staten bør løse, i Retning af at sætte Priserne ned, er Forholdene i Kommunerne saa forskellige, at en Del Foranstaltninger bør overlades til de enkelte Kommuner, idet man i dette Øjemed stiller et vist Beløb til deres Raadighed. Jeg ser ikke rettere end, at det er de samme Betragtninger, der hele Tiden har ligget til Grund for Venstres og for min Stilling til Dyrtidslovene. Ministeren vil ikke kunne paavise, at vi fra Venstres Side har modsat os prisregulerende Foranstaltninger, der af Staten træffes for at komme alle til gode. Vi har blot overalt og ved enhver Lejlighed hævdet, at de prisregulerende Foranstaltninger, som det maatte anses for nødvendigt at træffe, og som skulde komme alle til gode, skal være Statsforanstaltninger. Jeg havde Lejlighed til ved anden Behandling af det Dyrtidslovsforslag, som her er omtalt, at gøre opmærksom paa, at vi i Udvalget havde udtalt Villighed til at gaa ind paa, at der f. Eks. for Brødets Vedkommende —